

Womhaj Bóh!

Číslo 11.
20. měrza.

Četník 2.
1892.

Serbske njedzelske kopjenka.

Wudawaju so kóždy sobotu w Smolerjez knihiciziscežerni w Budyschinje a su tam dostacž sa sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np.

D c u l i.

Česl. 5, 1. 2: „Čińče po Bocy, jako lube džěczi, a kłodže w lubosczi, jako tež Khrystuś naš je lubował a je so sam sa naš podał, sa dar a wopor, Bohu k plódkemu wonjenju.“

Jara wažna wěz je sa kóždeho čłowjeka wobkhad s druhimi čłowjekami. Teho dla steji pschi fastupje do śwětnjeje historije Bože słowo: „Dobre njeje, so čłowjek sam je“ a s tym je wuprajene, so je čłowjek k towarštwu stworenju, so Bože wotpohladanje je byče čłowjestwa, roswicze čłowsteje schlachty. Tak tež móhł rjez wyshe kolebki kóždeho nowonarodženeho džěscza pišane steji: „Dobre njeje, so je čłowjek sam“. Bjes towarštwu dyrbjal čłowjek jańč a sawutlicž; pschetož bmy na dawanje a branje sałoženi. Čim wjazy rukow čłowjek ma k branju wot druhich a k sobudželenju druhim, čim bohaczišce so čini jeho žiwjenje. Ale čim mjenje čłowjek samóže wot druhich plýšecž a s druhimi rěcžecž, wot druhich wufnyčž a druhich wuczičž — njech so to stanje s hordoscžu abo s lenjoscžu — čim samotnišci a kHUDSchi tam steji a je w strasche, zyle sawutlicž, wufthnyčž a wotupicž. Wschaf praji hižo Bože słowo: „Nóž wótti nóž a muž swojeho bližšeho“ (Pschipl. 27, 17).

Teho dla je wobkhad s druhimi čłowjekami wopravdže wažna wěz. Se pak tež czežka wěz, jón šebi plódnj činičž a pschezo to prawe triechicž, wšchelake strachi pschewinyčž a žohnowanje sapschimnyčž, kotrež Bóh nam w nim dacž

chze. Teho dla je bmy. Pawołowe roswucenje wo tutej naležnosći, so mamy šebi Boži wobkhad s nami sa inamjo a pschiklad našeho wobkhada s čłowjekami wšacž, nam dženska jara witane.

„Čińče po Bocy jako lube džěczi!“ Wón je nam dawno sam činič, sčtož nam kaž druhim činičž. Teho dla rěka zyle potajnstwo wobkhadjenja s čłowjekami sa kšhesčizjana s krotka tak: Kaž Bóh mi — tak ja bližšemu! Ale je snate, so naturški čłowjek, šebicziwy ma zyle druge hešło, a to tež s krotka rěka: Kaž ty mi, tak ja čzi! To je póhanska mudrosč, to je žlonikowa pscheczelnoscž, jako tón Knjes praji: „Pschetož hdyž wy lubujecze tych, kotsiž waš lubuja, kajke myto wy smějecze? Njeczinja to tež žlonizy? A hdyž wy so jeno pscheczimo waschim bratram lubosnje sadžeržicze, sčto wy wošebneho činičze? Njeczinja tež tak žlonizy? Teho dla dyrbicze wy dokonjeni byčž, runje jako tež wasch Wótz w njebjěšach dokonjany je.“ Duž dyrbi tón wšchomóznj Bóh sam našch mischtr byčž, wot kotrehož wufnjemy, so k čłowjekam prawje sadžeržecž. Najwjetšci sadžewł pak tak derje bjes nami a druhimi čłowjekami, kaž bjes nami a Bohom su našche hrěchi. Pschetož kaž naš nicžo wot Boha njedželi dnyžli hrěch, tak tež wobkhadaj s čłowjekami nicžo tak móžnje njewobara, khiba hdyž jedny so na druhim pschehrěšci. Teho dla „budžecze jedny k druhemu dobrocziwi, mišoscziwi a wodajecze šebi, jako tež wam Bóh w Khrystuśu je wodawal“. Psched Bohom njemóžemy žiwi byčž, khiba so nam wšchědnje a bohacze hrěchi wodawa, tak tež s našchim bližšim njemóžemy žiwi byčž, khiba so bychmy wšchědnje

trón wjedže. Těho knihi žiwjenja šu potom moczinjene, wón dyrbi wotmolwicž sa kóžde njeružitne šlowo, — sa kóžde njeružitne šlowo, to je częžke žadanje! Sto, tawšynt frócz šu šebi sata-manstwo pšchal. Kak potom, hdyž by šo czi stało, kaž šu šebi žadal?

Kak pač je to pšchischo, šo je tón hrěch šo tač roščerik? Wšy wšchal prajicž njemóžemy, šo šo to husto š wotpohladom a pšchemyšljenjom štoła. Ale někotři šu njerošomni došč, šo šebi myšlo, šo dyrbja wěštu móž a krutošč wopoklašacž pšches šakrowanje. Wěšče to hodžina šylnošče, jako Pětr pšched tej dżowku šo šakliješče, abo njebė to wjele bóle hodžina jěho najwjetščeje šlabošče, w kotrejž wón šwojeho šnjesa a miščtra šaprė? To šnano wojerški wšchal praji: „Šchtóž je prawy wojak, dyrbi tež šakrowacž móž.“ Še wopravdže njemóžne, dobry wojak byčž bješ teho, šo cžlowječ pšchecžimo druheš kašni šhrěšči? Ša šnaju póhanškeho žetmana w šapernaumje, kotremuž je wotrocžt pošluchač, hacž runje nješakrowašče; hdyž wón praji: „Dži tam!“ džešče wón, a hdyž wón praji: „Pšchindž šem!“ pšchindže wón. Ně, niž šylnošč a krutošč šo pšches šakrowanje wopokáže, ale twjerdošč a džiwošč. Wšchal, kiž šwojich wojakom pokliwa, budže šo mačo štaracž wo šbože šwojich poddanych, kaž tež czi pohoncžoj a wotrocžny najbóle šfót cžwiluja, kiž bješ pšchestacž na njón šakrujo do njěho pjerjeja. „Wješbóžneho wutroba je nješmilna“ cžitašči w pšchisčłowach šalomonowych. — Abó čžešč Bože mjeno wuprajo twoje šlowa wobkručecž? Někotry pšchepuz ničžo tač nje-pšchedawa, šo njeby pšchi tym džešacž frócz prajič: „To Bóh wė!“ Kocžišč-li šo tač pšchecžimo někomu, kiž šam druhu kašnju š nohomaj podtepuje, tebi tačte wobkručenje ničžo njepomha; mašč-i pač tačteho pšched šobu, kiž tačte njewužitne wužiwanje šazpiwa, budže šo wot tebe wobrocžicž. Wašča rěčž budž: „Šaj, haj! ně, ně! šchtož wšče je, to je wot šleho!“

A dale. Ša nočžu rěčecž wo hrěchu tyč, kiž hrěch pšchiwěry powjetšča pšches njewužitne wužiwanje šwjatych šlowow a modlitwow pšchi tač mjenowanym „žohnowanju“, ja čžu šo wobrocžicž k temu, šchtož jich najwjažy šnano najbóle trjechi, šo šo Bože a šesufowe mjeno tač husto w loščtošmyšljenošči bješ wšcheho pšchemyšljenja wupraja. Pšchi najnjewažniščich škladnoščach, pšchi hracžu a žortowanju, hdyž je cžlowječ pšchěšlapnjeny abó šo kuff štroži, šo Bože mjeno wupraja. Šdyž byčmy šady kóždeho: „Ach, ty luby Božo!“ a „Božo haj!“ a „Ach mój šesufo!“ wěrjažu wutrobu pytačž móhli, by drje š bohabojasnošču w našchim ludu derje štejało. Tač pač je to jenož dopokášmo ša to, šo šo bohabojasnošč w ludu šhubjuje.

Šdyž by w tym wotomifnjenju šupicž móhł pšched krała šwěta, pšched kotrymž šemja ššepoze, — by šebi šwěrik, w loščtošmyšljenošči abó žorcže Bože mjeno wuprajač, jěho wołacž, kaž towaršča wołacž? A hdyž čžešč ty nětko wopravdže kóždy džen se šwjatym wótcže naščom pšched jěho trón šupicž a šwoje kolena šhibuješči a prajišči: „Ššwjećene budž twoje mjeno!“ jěho wo njebjeste a šemške šubla proščo, — njebudže twoja modlitwa njemóžna, hdyž ty w tej šamej hodžinje Bože mjeno wotšwjećuješči pšches njewužitne wužiwanje?

Njepraj: „Wón je tač wyšoki, wón na to njehlada.“ Wón njeje daločo wot žaneho bješ nami, wón tón wšchudžomny naš wobdawa kaž powětr a je wulki hrěch, hdyž ty bješ pšchemyšljenja k jěho mjenu šo wołacž, kiž je wyšoki pšche wšcho a tebi bliško.

Njepraj: „To njeje šle mēnjene.“ Šdyž šwjate šlowa pšchi nješwjatej škladnošči pšches twój rt džeja, tebi tón troščt ničžo njepomha, kaž by to jenož cžlowiška šlaboščž była, kaž njeby ničžo dale byčo na tačkim nješchemyšljenym šlowje. Bože šlowo je njepowalne a praji: „Tón šnjesh teho njebudže nješchtrašowaneho wostajicž, kotryž jěho mjeno njewužitnje wužiwa.“ Njeměj žadny hrěch ša mačy. Kaž mačy šo tebi tež šda, wón tola Boha šrani, šrani twoje šwědomnje a bywa korješ wjetšcheho hrěcha. Šwu-čjenje pač hrěch niž jenož špodobny, ale tež móžny čžini, šo potom škóncžnje wot njěho wjažy puščcžicž njechašči a njemóješči.

Těho dla prječž š tej nješódnošču! Čžzemy dha šebi poročowacž dacž, šo židži a Turkojo šwojeho Boha bóle čžescža, hacž my ššchescžijenjo? Šchtóž Bože mjeno njewužitnje wužiwa, šwojeho Boha nješnaje; ša teho Bóh njeje živy, šylny, šuromy Bóh, pšched kotrymž njebjesa a šemja a šamo čžercži ržu, ale šlaby, kiž žaneje ššoscže domachnjepyta. Šchtóž pač prawěho Boha nješnaje, nišdy šbóžny njebudže.

By šebi ty šwěrik, se šwjatej martru wočoło šebje bicž? Šhaj, to šame šy ty husto š Božim mjenom čžinik. Wostajmy šo teho hrěcha. Dženša šapocžmy! Škóždy šedžbuj šam na šebje,

a hdyž je šo š tobu š Božej pomóžu pošpěšchilo, potom tež dru- hich w lubošči šchtrašuj. Dwe šchuležny wšchščeje šchule tu wěž tač kručže pšchewjedžesčtej, šo šebi bješ šobu šlubisčtej, šo jena tu druhu pšchi kóždym njewužitnym wužiwanju šesufoweho mjena na huču ploznje. To wšchal jara rjenje nješclincži, ale bješče dobre a wužitne waščnje. Šo létach to jena powjedasče, šo je jeno jun- frócz tu šchrafu doštała; šo je šo jěna huba tač naštróžala, šo je šo wot teho čžaba teho wostajika.

Šedyn šredt pač je nam wšchitkim nušny: to je modlitwa wo móž, Božu wolu čžinicž. Wšy šyščimy jěho wolu w druhej kašni: „Ty njedyrbisč mjena twojeho Boha njewužitnje wužiwač.“ A kaž je šchtwórta kašnja přenja, kiž ma šlubjenje, tač je druha kašnja přenja, kotraž ma hroženje: „Tón šnjesh teho njebudže nje- šchtrašowaneho wostajicž, kotryž jěho mjeno njewužitnje wužiwa!“ Duž čžyč tón šnjesh šwój pučž naš šnacž wucžicž, šo byčmy šhodžili w jěho prawdže; wón šachowaj našče wutroby pšchi tym jenny, šo byčmy šo jěho mjena bojeli; wón wobradž nam móž k pošpěščenju, šchóškosčž k šwědcženju, loščt k modlenju, šhwalenju a džakowanju.

Rošhlad w našchim čžazu.

Wulkowóžwoda (Groššherzog) Ludwig šessenski je šau- džemu nježelu po frótkěj šchorošči čžisče wušnyč, wobdaty wot jěho žyčje šwójby a wutrobne wobžarowany wot žyčeho šessen- škeho kraja, pšchetož bė wot poddanow jara lubowany. Šchowany bu wón šaužženy šchtwórtk w pšchitomnošči šhěžorki šjedrichoweje a wjele němškich wjerčow. Šeho našlědnik rěka šrnšt Ludwik a je hačle 23 lét šary.

Tač mjenowany „welfenfondš“ tu šhwilu wšchitku šedžbnoščž na šo ščžehnje. Šačo bu mjenužy něhduščemu hannoverskemu kralej šurjej V. 1866 wot šrusščeje jěho kraj wšaty, došta wón jako šarunanje ša jěho privatne hrody a ležomnoščže, kotrež tež wotedacž dyrbješče, wot šrusškeho štata 16 millionow tolerjow šlu- bjennyč. Tute pjenješ pač šo jemu njewuplacžichu, dočelž wón njepšchěšawajžy pšchecžimo šrusškej dželasče a pjerješče. Tež jěho herba, šumberlandski wóžwoda, wjele lét dočho na jěho njepšchěčel- nym štejniščecžu štejo wosta. Nětko pač je wón šebi tu něž pšche- myšlik, pšchetož 48 millionow šrimnow mēčž a njemēčž, je mačy roščžel. Těho dla je němštemu šhěžorej jara pšchecželnivy list pišal, w kotrymž wo wuplacženje pjenješ proščo wěščže šlubi, šo čže šo wšcheho šchčžuwanja a wojowanja pšchecžimo němštemu šhěžorstwu wostajicž. Těho dla je šrusške ministerštwó nětko šejmej namjet štajiko, šo by šo šdžerženje tamneho kapitala šbėhnyčo a tón žyčy fondš šo šumberlandštemu wóžwodže wuplacžik. Š šan- noverskej je tuteho wotpohladanja dla wulke wješele a tež šrusške knježerstwo šo nadžije, šo najwjetšči džel hannoversšich njepšchěčel- low, kotřiž šu jemu wjele próžy a wuškosče nacžinili, šo do pšchěčelow šrusškeho štata pšchewobrocža.

Štraščne šněhowne wichory šu šo wočoło 10. mēřža w šuropiškej, wjele hórje pač w šmerizy mēle, tač šo je šo wjele želešnižow a telegrafow škóncžowako, a wošebje je tež ratarjam w šmerizy wulka šchłoda naštała.

Š šornjej šchlesšnskej šu šo čžorne jětra pošasaše. Šačž dočal je 20 šchorjennyč, š kotrychž štaj 2 wumrjeloj, 2 pač šašo wotšhorikoj. Wšchnoščž wšcho móžne čžini, šo njeby tuta štraščna natyčaza šchoroščž šo dale roščnjěšča.

Wumóžerški štuff módreho ššchija.

III. Šak towarštwó škutkuje.

1. Towarštwó džela je šlowom a je šštkom. Wone da pšchednoščki džeržecž a w špišach wo žohnowanju šdžeržliwoščže pišacž.

2. Wone pošasuje pšches dobre pšchikladny šwojich šobustawow, šo je ša kóždeho, šamo ša wopikžow, móžno, šo na mēščže wšchěch wopojow šdžeržecž.

3. Wone šebi žada wot šwojich šobustawow jako šwontowne šnamjo jich kruteho woššamfnenja, šo šo wšchēm napojam wotrijetnu a šo do teho je šwojim podpíšanjom šwela jenicžžy š wuššacžom lékarškeho ššasanja a Božeho wotšasanja.

Š wjetšča tačte podpíšanje najprijedny jeno na frótki čžadž. Šchtóž podpíšče, teho najprijedny jako pšchwiššowarja wobhladaju. Šchtóž je to, šchtož je podpíšal, šwěru šši mēšazny dočho džeržal a potom šwoje podpíšmo š najmjēšča ša jěne léto wobnowil, tón šo jako wěrnny šobustaw pšchiwošmje, a ma prawo, towarštwowe šnamjo, módry ššchiz noščecž.

4. Towarstwo bo sa wschě swoje bobustawy f wutrobnej luboscju stara, pohylnuje jich slaboscj, napomina je, pomha jim a pohnuwa f khrystufowej luboscju napjelnjenych czlowjekow, so bychu bo f wbohimi wopikzami spscheczelili a jim lepschi a swernischi pscheczelejo f wschemu dobremu byli, hacj jich stari towarstchojo pschi picju su.

5. Towarstwo chze pschede wschem w wopikskich wutrobach wercu a ziwjenje w wercje sbudzicz; a steji sa tym, so bychu psches modlitwu a Boze slowo swerny wobkhad f Bohom meli. Psches to budza wufnycz, spytowanjam napschecziwo stejecz, swoje pschibkuschnoscje pschecziwo tym swojim a swojemu pomolanju swedomiwje dopjelnjecz a tez kami f temu pomhacz, so bo prjedawski towarstchojo jich zadoscje wumozjeja.

6. Teho dla maja bo wofebje małe towarstwa safozicz, hdzej w mjenischich shromadzijnach bo pscheczelejo po kozdym wopikzu wofebje horjebjeru. Czi pscheproschuja wopikzom, f kotrymiz bo sefnaju, f bebi, roswuczuja jich, czitaja a wukladuja bebi f nimi Boze slowo, spewaju a modla bo f nimi.

Wulke zohnowanje je Böz; luby knjes na wjele tutych shromadzijnom poloził a jich wjele je bo safo dobylo sa Boha a sa czlowiste towarstwo. — Böh luby knjes chyz tuton pozohnowanj stutt dale zohnowacz a jemu wjele pscheczelow tez w naschich stronach pschibwobroczicz. Sene njechamy sapomnicz. Wumozjenje wopikzow je mozno, niz f nekajtimi potajnymi bredkami, ale f pomozu wercy a luboscje!

Evangelske zyrkwine pomozne towarstwo prustejke krajneje zyrkwije.

Tole towarstwo proby tez w tutym lécze kaz lonsche leto wutrobnje wo dary. Kaz je snate, je jeho wotpohladanje, wofebje w wulkich mestach zyrkwije twaricz pomhacz, dobre kischesczianiske knihi a nowiny roschercjecz, diaconiszy a meschczanskich misjonarow f ksluzbje w wofadach powolacz, kiz dyrbja khudych, sanjerodzenych a wopuschczenyh wopytowacz a jim pomoz kischesczianiskeje zyrkwije pschinjescz, so bo njeshubja abo do sozjaldemokratiskije klnudnoscje njesapadnu. Kollekty abo sberti sa duchownu nusu w wulkich mestach bo naschim ludjom na wfach jara malo spodobaju. Gusto klyshchimy slowa kaz: „Schto czi nas nastupaju? njech bo kami staraju, su bohaczi doscz.“ Schtoz pak bohastwo nastupa, dha drje je werno, so je w wulkich mestach tez wulke byhatstwo, ale tez njemurjekliwa khudoba a Bohuzel wjele bohatyh nima zaneho zadanja po Bozim slowje, zaneje luboscje f ewangelskej zyrkwi, zaneho sajimanja sa jeje potrebnoscje a nusy. Najbohaczihi su f wjetscha zidzi. Khudzi pak wulkich mestow su f wjetscha f nas wuschli. Kozde leto pschibjera Barlin wo 50,000 czlowjekow. S wotfal su czi pschischli? Nimale wschitzu se wfow a f matych mestow. Dyrbimy naschich bratrow w wulkej duchownej nusy wulkich mestow bjes pomozu wostajicz? Njedyrbimy se wschej mozu sa tym stejecz, so bo jim wera idzerzi? Nizo nasche dla to dyrbimy. Hdjz tajz, kiz su na wercje schodu wfali, bo f nam wroczja, nastanje tez naschim wofadam wulki strach. W wulkej lubi Barlinskeho meschczanskeho misjonstwa je nawisane slowo profety Seremiafa 29, 7: Pytajcze teho mesta lepsche a modlcze bo sa njo f knjesej, pschetoz hdjz bo jemu derje pondze, dha pondze bo wam tez derje. A to je werno: niz jeno Barlinej kamemu, ale zykemu krajej, zylej zyrkwi ksluzi ton stutt meschczanskeho misjonstwa a zyrkwineho pomozneho towarstwa. Wjele nanow a maczerjow je bo hizo lubosczi tyhle towarstwom f wutrobu dzatowalo, so su pomhale jich dzeczzi psched czafnym a wecznyh skazenjom wobarnowacz. Sdzelimy malu historiju f wosjewjenjom zyrkwineho pomozneho towarstwa, kotraj budze wobkwedczicz, kaz sczen a swetko wulkeho mesta tez do najmjenischeje wfy padatej.

„Hdzeha je netk wasch Jan?“ bo knjeni fararka burfku zonu w swojej wfy woprascha.

„Ton je w Barlinje“, be wotmolwjenje. „Wescze je bo na swojim puczowanju wot swojich towarstchow dzelik. Czi njemjachu niczo w hlowje, hacj njeduschnoscje; to bo mojemu Janej njelubjesche. Wschaf wescze, knjeni, Jan je duschny holsz. Ale bo boju, so njewostanje tajki. Wo wulkich mestach njesbmy wjele dobrego klyshcheli. Netk je won w Barlinje jako towariski pomoznik. Wsda drje wulka njeje, ale dyrbi, kaz netk czafy su, spokojom bycz, so ma f zyla blaf.“

„Pschichodny tydzien pojedu na netre dny do Barlina, so bych mojeho Pawola wopytala, dha chzu ja bebi wascheho Jana ras pytacj“; dzesche knjeni fararka: „Ssym holsza pschezo lubo mela wot teho czafa, jako hschcze f mojim Pawolom hrajtasche.“ Kaf rad dasche macz zadanu adreku swojeho knya a bo wjeschescje hizo prjedny hacj shoni, kaf bo jemu dze. Senu njedzeli po dopoldnischej Bozej ksluzbje be fararka borsy wobndjenje kowarstkeho mischtra w Barlinje namakala. Knjeni mischtrka be hatte stanjka, pschetoz be na rejach byla, ale mischtr hschcze spasche.

Mischtrka njewjedzesche niczo wo Janu Kubaschu f Lipinow, kiz dyrbjesche pola njeje budlicz a dzelacz. Wuczomnik wjedzesche to lepje a dowjedze knjeni f njemu. „Njesnaju mjena naschich kowarstkich,“ dzesche zona a be prjecz.

Jan bedzesche w masanej dzelaczerskej drafcze srudny w wufkim dworje prjedza stareho zeleja a stamaneho grata a hladasche na mały kuff modrnyh njebešow sady wufklich murjom. Wuhlad w Lipinach be drje rjeischi byl. Tam dyrbjesche dzens bedzecz, hdjz njechasche w swojej komorje wostacz, pschetoz won hicz njemozesche. Teho njedzelska drafta hschcze njebe f doma kem pschischla. Duž be njenadzita wjeschescz, jako knjeni fararku widzische, ale klysh stupachu jemu do woczow, jako jeho pscheprosby, so by bo popoldnju f nej a f prjedawschim pscheczelom Pawolom wufhodzowal. Won njemjeseche zanyh njedzelskich draftow. Bjes tym pschindze tez mischtr je saspany wobliczom a niz jara pschistojnje swoblefany. Na praschenje kajeje fararki, hacj kmě Jan w swojim swobodnym czafu towarstwo mlodnyh holszow wopytacz, mischtr pokhmurjenny napschecziwi: „To je mi wscho jene. Njerodzu wo ludzi. Hdjz su je swojim dzelom hotowi, njech czinja schtoz chzedza.“ Knjeni fararka chzysche netk sa Jana dobre slowo dacz, dzesche, so je dobry a sprawnj czlowjek a budze mischtrej knano lubo, hdjz dleje pola njeho wostanje. „To njech czini kaz chze. Hdjz won dze, dha pschindze drubi, to je mi wscho jene.“ S tym wotendze mischtr. Fararka dyrbjesche po tajtim f tym spokojom bycz, so mozesche mlodemu kowarstemu dom towarstwa sa mlodnyh holszow pokasacz. Wona drje wjedzesche, so tola kam pucz do njeho namakacz njebudze. Pschetoz Jan je, kaz wjele wjesnyh holszow, kuff bojasny. Wjedzesche pak tez, so je w Barlinje meschczanske misjonstwo, kotrej bo sa mlodnyh ludzi stara. Borsy be tez meschczanski misjonar powjescz dostal, kiz mlodeho czlowjeka wopyta a jeho pschichodnu njedzeli do towarstwa sa mlodzencow dowjedze.

Sznano be zyle derje, so tamny dzien njedzelske drafty hschcze pschischke njebedchu, pschetoz taf njemozesche kowariski wunicz a be psched klym towarstwom wobarnowanj wostal. Kubaschowa pak mjesesche swoje wulke wjesele. Netk be bo jej preni ras wujasniko, kaf dobra wcz meschczanske misjonstwo je, dofelz bo sa jeje knya lubje starasche. Wulku staroscj be jej f wutroby wjala.

Sa wschech, kiz dzelo meschczanskeho misjonstwa snaja, je tale historija taf wschjedna, so jim wjele noweho njepschinjeske. Hschcze wjele hinašcheho a sajimazeho mozachmy powjedacz. Sa wschech tych pak, kiz hschcze niczo wo tym njewjedza, wofebje sa starscheju na wfach, kotraj swojim dzeczom do wulkich mestow czahnycz dataj, niech powjedane f temu ksluzi, so hnydom bebi pomoz pola meschczanskeho misjonstwa pytaju. Wobarnowanje je najlepsche lekarstwo a wjele lojsche, hacj shubjene hatte safo pytacz.

A wschech tych, kiz maju wutrobu sa wobarnowanje nascheje mlodziny, njech tez tele rynczki safo napominaja, so bychu stutt meschczanskeho misjonstwa psches ewangelske zyrkwine pomozne towarstwo podpjerali, hdjz bo w jich wofadach sa to same dary sbiraja.

Dobre wotmolwjenje. „Czeho dla dawaja naschmste rozki wjazy hacj nalčne, wujo?“ bo meschczan bura woprascha. — „Dofelz su krtu mlodoscz mele“; be wotmolwjenje.

Oculi.

Njedzela	Jan. 14, 1—14.	Hebr. 10, 22—39.
Pondzela	Mat. 21, 1—9.	Jil. 2, 5—11.
Wutora	Jan. 14, 15—21.	Hebr. 11, 1—10.
Srjeda	Jan. 15, 1—16.	Hebr. 11, 17—27.
Schtwortk	Mat. 26, 31—56.	Ps. 118.
Pjatk	Mat. 26, 57—75.	Hebr. 12, 1—29.
Ssobota	Mat. 27, 1—56.	Jef. 53.